

[Gunnar Fog-Petersen.]

mere ser paa Kapitalens Sikkerhed end, paa Rentens Størrelse. Derfor er jeg heller ikke sikker paa, at der er nogen rigtig god Begrundelse for i Loven at sætte et Maksimum helt op til 5 pCt. Jeg anser det for overflødigt at gøre det og vil henstille, at Regeringen sammen med det Udvalg, der nu bliver ned-sat, overvejer, om man ikke kunde sætte et andet Tal, som var mere i Overensstem-melse med de fra Statsmagtens Side udfol-dede Bestræbelser for en almindelig Sæn-king af Renten, der for Obligationer af en saadan Sikkerhed bør være betydeligt under 5 pCt.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til hurtig Fremme og til Vedtagelse her i Tinget.

Undervisningsministeren (Borgbjerg):

Det glæder mig, at Lovforslaget har vundet en saa almindelig Tilslutning fra alle Sider. At man fra en vis Side kan ønske det lidt nærmere undersøgt i et Udvalg — dog med den Forudsætning, at det skal være en hurtig Udvalgsbehandling —, kan jeg selvfølgelig ikke have noget at indvende imod.

Det ærede 3die tingvalgte Medlem (J. V. Christensen) var nærmest tilbøjelig til at beklage, at Byggearbejderne ved Nationalmuseet var fremskyndet saa stærkt. For øvrigt blev dette Byggearbejde — hvad jeg er glad ved — anerkendt baade af ham og af flere andre Talere. Det er jo ret sjældent, at et stort Statsbyggearbejde bliver saa almindelig anerkendt. Det er udført billigere, end man egentlig havde beregnet, og derved er der blevet Plads til mere, som jeg nævnte i min Fremsættelsestale. At det er gaet ret hurtigt, hænger sammen med det gode Byggevejr, vi har haft i de senere Vintre, og med andre Forhold. Ellers klager man over, at Staten smøler, her er man altsaa nærmest tilbøjelig til at mene, at det er gaet lidt for rask — naturligvis af Hensyn til Pengene, men det er en Fordel, naar et saadant Byggeforetagende ikke er alt for længe under Gen-nemførelse, det gør det billigere; gaar det for langsomt, bliver der Pauser i Arbejdet, fordyres Arbejdet, og Arbejdet bliver daarligere.

Ogsaa jeg kan naturligvis kun beklage, at det er nødvendigt at nedrive et Par gode Bygninger ved Vestervoldgade, men vi er jo alle enige om, at naar man i 1928 vedtog første Del eller rettere de tre Fjerdedele af Planen, er man nødt til ogsaa at tage den sidste Fjerdedel, og det medfører, at disse Bygninger maa falde. Men derved faar

vi ogsaa en ualmindelig smuk og interessant Karré her i København som værdig Ramme om dette store nationale Foretagende.

Om Statslaansparagraffen skal jeg gerne forhandle med et nedsat Udvalg. Det er ikke Meningen, at det skal være et 5 pCt.s Laan, det er der allerede gjort opmærksom paa af den ærede sidste Taler (Gunnar Fog-Petersen); selvfølgelig vil Finansministeren søge at faa Laanet saa billigt som muligt, men i og for sig er der god Mening i, at Udgifterne til et saa stort nationalt Foretagende i nogen Maade dækkes af den kom-mende Slægt.

Hvad Frilandsmuseet angaar, som det ærede 9de Medlem for 6te Kreds dvælede ved, ligger det for saa vidt ikke for her, idet jeg oplyste, at jeg i Aar nøjes med at stille Krav om en Bevilling paa 100 000 Kr.; denne er tiltraadt af Folketingets Finansudvalg, og jeg haaber, at ogsaa Landstingets Finansudvalg vil tiltræde den. Disse 100 000 Kr. gaar kun til Arbejder til Restaurering af Bygninger og andre Ting, som ellers staar i Fare for at smuldre hen og ødelægges; saa kan vi næste Aar se nærmere paa Enkeltheder, ogsaa paa de Enkeltheder, det ærede Medlem omtalte. For øvrigt har, som jeg oplyste, begge Forslag, baade Forslaget om Nationalmuseet og Folke-museet og det andet om Frilandsmuseet, været til Behandling i Statens Bygningsraad, der har udtalt Anerkendelse af dem.

Jeg takker endnu en Gang for Modtagelsen og haaber, at dette Lovforslag inden Rigsdagssamlingens Slutning kan være ophøjet til Lov.

J. V. Christensen: Jeg har et Par enkelte Bemærkninger at gøre i Tilknytning til, hvad jeg sagde i min første Tale. De gælder navnlig den Udtalelse, der blev fremsat af det ærede 9de Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen) om, at det private Initiativs Standsning gør det til en særlig Opgave, for Staten at sætte Arbejde i Gang — i den Henseende har vi for øvrigt Tid efter anden her i Danmark gjort adskillige Erfaringer. Naar private ikke kunde arbejde, sagde det ærede Medlem, skulde Staten arbejde. Men naar Staten arbejdede, og det alligevel ikke frugtede stærkt, saa man, at man ikke ved offentligt Arbejde kunde løse Krisen. Jeg tror ogsaa, vi i Almindelighed maa anerkende den Grundbetragtning, at det kan man ikke, og man kan det selvfølgelig heller ikke gennem dette Foretagende; men det kan bidrage til, at Hænder vedvarende bliver beskæftiget.

Det ærede Medlem føjede til, at Staten